

Problemerne, er det sikkert og sandt, at hun maa sejre i Kraft af sin Kvindelighed.

Men for at værdsætte Bogen, maa den læses ret; thi at den kan læses og forstaas vrangt, beviser den Kritik, hvormed den i Forfatterindens eget Hjemland har været modtaget. Af den Efterskrift, som hun har udsendt, ser man endog, at hun har været personlig angrebet, idet man uden Gène har overført Skildringen paa hendes egne Livsforhold. Hun kunde have sparet sig Forsvaret. Fru di Cajanello behøver blot at følge sin egen Vej, da kommer Forsvaret af sig selv. Hun er som Forfatterinde en af Nordens største Personligheder, og har absolut som saadan den største Vitalitet.

Hun er i „Kvindelighed og Erotik“ heller ikke gaaet udenfor sit Program, men kun et Skridt videre fremad mod nye Syner og Tilstande i den personlige Friheds løftende Region. Sverig, og for den Sags Skyld de andre Nordens Lande med, har simpelthen at give hende Tak og Ære — for den hun er.

Alvilde Prydz.

Efter disse to, hver paa sin Maade straalende Talenter, der selv i sin Realisme har beholdt Gjenskinnet af den Romantikens Glød, som af Nordens tre Folk det svenske dybest har været præget af og længst har bevaret, træder nu en norsk Forfatterinde til, og det er ikke let for hende, med sin større Kølighed i Forhold og Karakter, at kappes med dem. Men det er heller ikke Hensigten. Hun skal blot, om muligt, vinde Ret for sig, thi i Forhold til sit Talent har hun hidtil været meget lidet paaskjønnet.

Alvilde Prydz har kaldt sin sidste Bog: Lykke. Det er en dristig Vignette; thi Begrebet er saa relativt, at hvad der idag hedder Lykke, hedder imorgen Ulykke, og til Slut maa man ende med den gamle Vismands Ord: Ingen prise sig lykkelig, før han er i sin Græv.

Men Kampen for at vinde sin Lykke hører rigtignok med til Livet, og hvor forgjæves den end i mange Existentser kan have været, er dog Tilværelsen kold og farveløs uden den.

En saadan Kamp for Lykken er det, Forfatterinden har skildret i sin Bog; men da det ligesom i de to foregaaende